

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/662/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113230243
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113230243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Františka Dulačku, v právnej veci navrhovateľky: G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. R. XXX, štátny občan SR, právne zastúpená JUDr. Jaroslavom Čiernym, advokátom so sídlom Holubyho 51, 036 01 Martin, IČO: 42 213 185, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie sumy 1.071,27 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 6C/258/2013-86 zo dňa 10. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bolo žalobnému návrhu vyhovené **p o t v r d z u j e .**

Výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bol vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietnutý, **s a n e d o t ý k a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 1.071,27 Eur spolu s úrokmi z omeškania 5,25 % ročne od 17.01.2014 do zaplatenia. Návrh v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1.071,27 Eur od 16.08.2013 do 16.01.2014 a vo výške 0,25 % ročne zo sumy 1.071,37 Eur od 17.01.2014, zamietol. Vyhradil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Navrhovateľka sa domáhala nároku na náhradu škody, ktorá jej mala vzniknúť vynaložením trov obhajoby v trestnom konaní, v dôsledku nezákonného rozhodnutia - uznesenia povereného príslušníka Okresného riaditeľstva PZ, Obvodného oddelenia PZ Žilina - okolie ČVS:ORP-170-ZO-ZA-2008 zo dňa 19.05.2008, ktorým jej bolo vznesené obvinenie pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ a ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, a to s poukazom na ust. § 5 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 514/2003 Z. z.. Má za to, že Generálna prokuratúra SR (ďalej len GP SR) je štátnym orgánom, ktorý podľa § 21 ods. 4 O.s.p. v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona č. 514/2003 Z. z. má konať v danom prípade v mene odporcu. Ešte pred nadobudnutím účinnosti Zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým bol novelizovaný Zákon č. 514/2013 Z. z., a to aj § 4, t.j. pred 01.01.2013 sa Najvyšší súd SR vysporiadal s príslušnosťou orgánu konajúceho v mene štátu v zásadne totožnej veci v rozsudku sp. zn. 3Cdo 194/2010, zo dňa 30.03.2011. Predmetné rozhodnutie poukázalo na to, že na úseku trestné konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj GP SR. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v danom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Zákon č.

412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013 novelizoval § 4 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z., pokiaľ ide o príslušnosť MS SR, Ministerstva vnútra SR a GP SR, len v časti právnej úpravy týkajúcej sa príslušnosti MS SR a Ministerstva vnútra SR. Vo vzťahu ku GP SR naďalej platia ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f/. Cieľom zákonodarcu nebolo negovať dovtedajšiu súdnu prax, ale len túto potvrdiť a precizovať dovtedy platnú právnu úpravu. Tomu v prípade nezákonného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní (mimo rozhodnutia súdu) zodpovedá to, že naďalej je potrebné príslušnosť štátnych orgánov podľa § 4 deliť medzi Ministerstvo vnútra SR a GP SR. Po novele vykonanej Zákom č. 412/2012 Z. z. sa príslušnosť Ministerstva vnútra SR obmedzila len na prípady, keď prokurátor nezamietol sťažnosť proti (nezákonnému) uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru, alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V ostatných prípadoch nezákonného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní je príslušná GP SR.

Na základe písomnej žiadosti navrhovateľky o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, doručenej GP SR dňa 04.07.2013 k uspokojeniu jej nároku nedošlo, ani k oznámeniu GP SR, že jej nárok na náhradu škody neuspokojí. Zo strany GP SR evidentne k procesu predbežného prerokovania nedošlo po celý čas plynutia lehoty podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z. z.. Možno tak konštatovať, že ku dňu rozhodnutia súdu vo veci už márne uplynula 6 mesačná lehota podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z. z..

Hmotnoprávnymi podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa § 3 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. sú nezákonné rozhodnutie, škoda a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. V prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z.. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti Zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (uznesenie NS SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 a obdobné závery v rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30.03.2011). Odporca poukazoval na stanovisko vyslovené v Náleze Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 163/2013-50, v ktorom bolo okrem iného vyslovené, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z toho dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Do istej miery sa rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 môže javiť ako zásadne revidujúce vyššie citovanú dlhodobú konzistentnú judikatúru Najvyššieho súdu SR. Ak by tomu tak bolo, nepochybne by sa muselo bližšie vyrovnáť s doposiaľ vyššie citovanou konzistentnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, nevynímajúc aj iné rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.03.2011, ktoré v plnej miere reflektuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR reprezentovanú v citovanom uznesení sp. zn. 3 M Cdo 15/2009. V tomto náleze Ústavný súd uviedol, že zastáva názor, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, nielen zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť, ale rovnaké dôsledky má aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. V citovanom Náleze č. k. II. ÚS 163/2013-50 napokon Ústavný súd SR udáva, že dotknutá judikatúra Najvyššieho súdu SR neprešla testom ústavnosti, avšak takýto test Ústavný súd SR zjavne ani v tomto rozhodnutí nevykonal. Z týchto dôvodov vyslovenú právnu úvahu v predmetnom náleze nemožno chápať absolutizujúco a je ju nutné vykladať hlavne v kontexte s individuálnymi okolnosťami konkrétnej veci. Napokon Najvyšší súd SR v rozsahu svojej pôsobnosti podľa článku 142 ods. 1 Ústavy SR zverejnil v roku 2004 (správne v r. 2014) Uznesenie sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a v rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod publikačným číslom 37, ktoré rozhodnutie z hľadiska jeho právneho významu je nutné považovať za

rozhodnutie zásadného významu. K tomu uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 158/2012, ktorý názor si osvojil, nakoľko odzrkadľuje doterajšiu judikatúrnú prax Najvyššieho súdu SR, zdôrazňujúc objektívny charakter zodpovednosti štátu podľa § 3 Zákona č. 514/2003 Z. z.. V prejednávanej veci navrhovateľka ako obžalovaná bola spod obžaloby súdom oslobodená podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, teda z dôvodu, že hoci skutok, pre ktorý bola obvinená sa stal, avšak tento nebol trestným činom, z dôvodu nedostatku subjektívnej stránky trestného činu. Na obranu odporcu, že skutok sa stal s poukazom na Nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 163/2013-50, z ktorého dôvodu nie je možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné, poukázal na to, že pre právnu kvalifikáciu akéhokoľvek skutku ako trestného činu, musí dôjsť k naplneniu tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. V prípade, že tomu tak nie je, nie je z hľadiska výsledku trestného konania, ako určujúceho faktoru pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podstatné, či daný skutok obvinená osoba spáchala alebo nie. V danom prípade navyše navrhovateľka po vznesení obvinenia tento nedostatok namietala už pri prvom úkone - sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom túto jej námietku prokurátor okresnej prokuratúry v rozhodnutí (uznesení) č. k. 2Pv 482/07-13 zo dňa 04.08.2008) o jej sťažnosti vyhodnotil v danom štádiu trestného konania ako nie dôvodnú a reflektoval ju len tým, že uložil policajtovi v priebehu konania zabezpečiť ďalšie dôkazy, aby sa bolo možné vypořadať s obranou obvinenej. Po ďalšom doplnení dokazovania v prípravnom konaní napriek trvajúcej námietke navrhovateľky, podal prokurátor dňa 03.06.2010 obžalobu. Napokon v konaní pred súdom prokurátor okresnej prokuratúry v záverečnej reči, na hlavnom pojednávaní dňa 21.06.2013 uviedol, že „.... vznikli dôvodné pochybnosti o naplnení subjektívnej stránky trestného činu ...“. Následne Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 35T/101/2010-197 zo dňa 21.06.2013 navrhovateľku spod obžaloby oslobodil práve z dôvodu nedostatku subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ktorú navrhovateľka po celú dobu namietala. Ako vyplýva z obsahu sťažnosti navrhovateľky proti uzneseniu o vznesení obvinenia a súčasne z uznesenia prokuratúra, ktorý túto sťažnosť zamietol, v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia existovali značné pochybnosti, kde vôbec ku spáchaniu skutku došlo, teda na pozemku v koho vlastníctve, pričom už len toto nasvedčovalo relevantnej pochybnosti o tom, že navrhovateľka v danom prípade nekonala v úmysle prisvojiť si cudziu vec.

Je nepochybné, v danom prípade, že u navrhovateľky vynaložením trov obhajoby (ich zaplatením zvolenému obhajcovi) došlo k ujme v jej majetkovej sfére, a to k zmenšeniu majetku zodpovedajúcemu zaplatenej peňažnej sume trov obhajoby, teda ku skutočnej škode podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z.. Nebyť trestného stíhania vedeného po vznesení obvinenia dotknutým uznesením povereného príslušníka PZ voči navrhovateľke, neboli by navrhovateľke vznikli akékoľvek trovy obhajoby, v prejednávanej veci spočívajúcej v odmene a náhradách vyúčtovaných navrhovateľke jej obhajcami za poskytovanie právnych služieb. V tomto prípade je tak nad všetku pochybnosť daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody u navrhovateľky v podobe trov obhajoby a trestným stíhaním vedeným proti navrhovateľke.

Zaoberajúc sa výškou uplatneného nároku v kontexte rozsahu uplatnenej náhrady škody konštatoval, že odporca nenamietal vykonanie a ani účelnosť ani jedného z úkonov právnej služby poskytnutých navrhovateľke v rámci jej obhajoby obhajcami ňou zvolenými a ani súlad účtovania odmeny za tieto úkony, náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky, miestne prepravné (režijný paušál), cestovné výdavky a náhrady za stratu času v súlade s Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z.. Napokon účelné vynaloženie trov obhajoby vo výške zodpovedajúcej výške uplatneného nároku na náhradu škody vyplývajú aj z listinných dôkazov (listiny týkajúce sa poskytnutia jednotlivých úkonov právnej služby obhajcami navrhovateľky a ich účasti na jednotlivých úkonoch v rámci dotknutého trestného konania). Trovy obhajoby boli vyúčtované v súlade s právnou úpravou tarifnej odmeny advokáta vrátane jeho náhrad, ako je upravená vo Vyhláške MS SR č. 655/2004 Z. z..

Navrhovateľka si úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne uplatnila od 16.08.2013 do zaplatenia s odkazom na ust. § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z. z. s poukazom na to, že dňom 16.08.2013 bolo jej právnomu zástupcovi doručené oznámenie GP SR zo dňa 08.08.2013, ktorý list považovala za oznámenie, že GP SR ako príslušný orgán jej nárok na náhradu škody neuspokojí. Nestotožnil sa s názorom navrhovateľky, že tento list je možné považovať za oznámenie príslušného orgánu podľa § 4 Zákona č. 514/2003 Z. z., že neuspokojí návrh navrhovateľky a k omeškaniu odporcu s peňažným plnením zodpovedajúcim peňažnej náhrade škody v žalovanej výške tak došlo až dňa 07.01.2014 (t.j. deň po poslednom dni podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z. z., t.j. po dni 06.01.2014).

O trovách konania v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V zákone stanovenej lehote proti výroku, ktorým bol odporca zaviazaný plniť navrhovateľke podal včas odvolanie odporca. Namietal, že okresný súd predovšetkým nesprávne vyhodnotil a posúdil otázku, ktorý štátny orgán je príslušný konať v mene štátu. Uznesenie povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia je účinné a vykonateľné už jeho vydaním (bez ohľadu na jeho doručenie obvinenému alebo prokurátorovi), a teda jeho účinky nastávajú (...škoda vzniká) už jeho vydaním bez ohľadu na to, kedy ho dostane prokurátor, ktorý preto nemôže jeho účinkom (škoda) nielen zabrániť, ale už vôbec ju nemôže ani spôsobiť. Ani úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby automaticky zakladá príslušnosť prokuratúry nemá oporu v zákone a môže len vylučovať príslušnosť Ministerstva vnútra SR. Potvrdenie zákonnosti prípravného konania súdom (nariadením hlavného pojednávania) je „viac ako len“ analogické posudzovanie postupu prokurátora, ktorý zamietne sťažnosť a podá obžalobu, pretože rozhodujúce je súdne konanie a dôkazy v ňom vykonané. Preto v danom prípade prichádza do úvahy postup podľa § 4 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z.. Pokiaľ súd uvedené neakceptoval, nielenže vec nesprávne právne posúdil - zákon nesprávne vyložil a aplikoval nesprávne ustanovenie, ale aj účastníkovi odňal možnosť konať pred súdom, pretože mu nebola daná možnosť zastupovania príslušným štátnym orgánom a tým, že súd konal s nepríslušným štátnym orgánom, rozhodnutie trpí tiež vadou, ktoré má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd tiež nebral do úvahy, že navrhovateľka bola v trestnom konaní oslobodená spod obžaloby len s použitím zásady „in dubio pro reo“, teda nevzal do úvahy zákonnosť prípravného konania, vrátane zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné, a teda ani titul náhrady škody nie je daný. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 163/13. Navrhovateľka si svojim konaním trestné stíhanie zavinila sama a akákoľvek náhrada škody by preto bola v rozpore s dobrými mravmi. Nešlo o žiadny svojvoľný postup týchto orgánov, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutku, ktorý sa reálne stal. Nemožno strácať zo zreteľa základnú skutočnosť, že navrhovateľka realizovala neoprávnenú ťažbu dreva. Vznesenie obvinenia bolo jediné rozhodnutie, ktoré bolo v právnom štáte možné od orgánov činných v trestnom konaní očakávať. Rovnako boli splnené všetky zákonné predpoklady pre podanie obžaloby. To, že navrhovateľka bola neskôr v trestnom konaní spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že skutok nie je trestným činom pre absenciu subjektívnej stránky trestného činu, vyjadrenej vo forme úmyselného zavinenia, priamo s odpoveďou na otázku, či si trestné stíhanie zavinila, nesúvisí. Rozhodnutie súdu trpí nielen nedostatočným odôvodnením a vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale súd tiež nesprávne právne vec posúdil a svojim postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Preto navrhuje rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu sa vyjadrila navrhovateľka. Uviedla, že súd prvého stupňa sa presvedčivým spôsobom súladným s judikatúrou vysporiadal s tým, ktorý orgán v danom prípade je orgánom konajúcim v mene štátu. Poukázal na judikatúru pléna Ústavného súdu SR o nutnosti rozhodovať rovnako o rovnakej právnej veci. Pokiaľ odporca v odvolaní poukazoval na to, že ak súd po predbežnom prejednaní či preskúmaní obžaloby nariadi hlavné pojednávanie, potvrdí zákonnosť prípravného konania, je nutné poukázať na to, že súd nezodpovedá za podanie obžaloby prokurátorom. Súd podanú obžalobu predbežne preskúma alebo ju prejedná, jeho možnosti sú však v tomto štádiu súdneho konania limitované úzko špecifikovanými dôvodmi. O podanej obžalobe v zásade súd vždy rozhodne meritórne (pokiaľ nie je možné aplikovať úzko špecifikované dôvody podľa § 241 ods. 1, resp. 244 ods. 1 Tr. por., ktorými len napráva chybu prokurátora, ktorý mal uvedeným spôsobom rozhodnúť už v prípravnom konaní). Súd je len arbiter a ex officio nemá možnosť o podanej obžalobe nerozhodnúť meritórne, t.j. rozsudkom (trestným rozkazom). Prípravné konanie samo o sebe môže byť zákonné, no pri objektívnej zodpovednosti štátu za škodu je tento zodpovedný za výsledok, a pokiaľ je ním oslobodenie spod obžaloby, uznesenie o vznesení obvinenia je vždy nezákonným rozhodnutím pre účely Zákona č. 514/2003 Z. z., hoci pre účely iniciovania stíhania konkrétnej osoby zákonné mohlo byť. Súd jej neodňal možnosť konať pred súdom, nakoľko žaluje Slovenskú republiku a nie orgán konajúci v jej mene. Navyše GP SR je v danom prípade nepochybne príslušným orgánom konajúcim v mene štátu. Na základe jej predbežného prerokovania nároku na náhradu škody ako orgán konajúci v mene štátu začala s ňou ako prvá konať práve GP SR. Nie je pravda, že trestné stíhanie si zavinila sama, pričom poukázala na vykonané dôkazy v trestnom konaní, a to konkrétne na výpoveď poškodenej W., svedka J., ako aj na listinné dôkazy - Dohoda o odovzdaní nehnuteľností vlastníkom z 11.03.2005 a s poukazom na povahu parciel registra „E“. Na základe uvedeného s poukazom na dôsledné a precízne odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa navrhuje toto ako vecne správne potvrdiť. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania, ktoré i vyčíslila.

Krajský súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v rozsahu ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil/zopakoval niektoré podstatné skutočnosti (§219 ods. 2 O.s.p.).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, konštatuje, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel ku skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Rozhodnutie prvostupňového súdu vo veci samej zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil a náležite sa vysporiadal aj so súdnou judikatúrou.

Podstatnou odvolacou námietkou odporcu bolo, že došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože mu nebola daná možnosť zastupovania príslušným štátnym orgánom a tým, že súd konal s nepríslušným štátnym orgánom, rozhodnutie trpí tiež vadou, ktoré má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K tejto otázke sa prvostupňový súd náležite vysporiadal súladným spôsobom v zmysle zákona ako aj príslušnou judikatúrou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že Najvyšší súd SR zverejnil v r. 2016 rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2016 pod publikačným č. 6, v zmysle ktorého „Ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti.“.

Pokiaľ ide o námietku, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo zákonné, nakoľko navrhovateľka bola spod obžaloby oslobodená len s použitím zásady „in du bio pro reo“, a preto prípravné konanie bolo vedené zákonne aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/13, odvolací súd tu poukazuje na podrobné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Navrhovateľka bola spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Z pripojeného trestného spisu vyplýva, že nebol naplnený jeden zo základných znakov právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu, a to naplnenie subjektívnej stránky trestného činu - úmysel navrhovateľky. Navrhovateľka už v sťažnosti proti uzneseniu o vnesení obvinenia, ako aj počas celého prípravného konania namietala, že nie je naplnená subjektívna stránka jej kladeného trestného činu. Napriek tejto námietke zo strany navrhovateľky, ako obvinenej z trestného činu prokurátor zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu vznesení obvinenia a následne podal obžalobu. Napokon po opakovaní dôkazov pred súdom sám prokurátor uviedol, že vznikli dôvodné pochybnosti o naplnení subjektívnej stránky trestného činu. Pred súdom v trestnom konaní neboli vykonané žiadne nové dôkazy, okrem tých, ktoré boli vykonané aj v prípravnom konaní. Teda už v prípravnom konaní existovali značné pochybnosti o tom, že navrhovateľka v danom prípade nekonala v úmysle prisvojiť si cudziu vec.

Treťou odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvého stupňa trpí nedostatočným odôvodnením. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie

rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Okresný súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré návrhu navrhovateľky, ktorým sa domáhala náhrady škody, vyhovel. Náležite sa vysporiadal so súdnou judikatúrou týkajúcou sa preskúmvanej veci. Rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil pokiaľ ide o štátny orgán, ktorým má zastupovať Slovenskú republiku v prejednávanej veci, ako aj splnenia hmotnoprávných predpokladov na priznanie nároku (uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia, vznik škody titulom vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody).

Vychádzajúc z konštatovaného odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v zmysle ust. § 224 ods. 4 O.s.p..

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné